

– Happy Monday! – провиква се Хедър, мятайки чантата си на един стол.

– Happy Monday! – отвръщат без особен ентузиазъм трите момичета, седнали на бутилка шардоне във „Вианд кафе“ на Медисън Авеню.

Джесика, Астрид и Роузи вдигат очи към Хедър, която придърпва нагоре с две ръце чорапогащника си, преди да седне. Понеделник е и по стар обичай в този ден приятелките се събират към деветнайсет часа. Инициаторът на тези сбирки е Хедър, понеже според нея светът е джунгла и съединението прави силата, затова да се обединим, за да се опълчим на джунглата *hasta siempre, Comandante!*

Хедър е ирландка. Решила е да замине за Чили, затова се упражнява да произнася звънко „р“ и да си върти задника. Последното за жалост хич не ѝ се удава, прекалено е скована и е твърде масивна за подобен род сладни движения. Завежда рекламния отдел на портала AOL, плащат ѝ на процент и всеки месец си слага в джоба премиални от порядъка на шестцифрени числа.

– Като ви гледам, девойки, нещата май не вървят? – изтърсва тя, разбухвайки с ръце рядката си руса коса. – Приличате ми на вдовици след погребение.

– Да си вдовица, предполага да си имала мъж – вкиснато уточнява Роузи. – От две години съм на сухо! Както е тръгнало, скоро ще пусна отново девствеността си в eBay. Роузи е най-възрастната от компанията. Тя е на трийсет и четири, изгубила е всякаква надежда да направи кариера. Работи за Гар и постоянно трепери да не ѝ покажат вратата. Зад гърба си има два брака, два развода и две дъщерички, които я побъркват. Не може да казва „не“. Това ми е проблемът, всеки прави с мен каквото поиска. На красивото ѝ, но малко безлично лице на блондинка се изписва тъжна физиономия. Примирила се е с проваления си живот и в момента преглежда обявите за лифтинг на кредит.

– Легнах си в три сутринта – прозява се Джесика.

– Аз си лягам толкова късно и ставам толкова рано, че се разминавам със себе си по стълбите! – прихва весело Хедър. – Имам да свърша куп неща преди пътуването! Видя ли се с Давид вчера?

– Отидохме в „Гансеворт“ – казва Джесика. – Беше се развихрил, не се издържаше... Давид и Джесика. Двамата са заедно от студентските години от Принстън. Елегантни, очарователни, лекомислени. На двайсет и осем години Давид е алкохолик и, кажи-речи, импотентен. Джесика пуши канабис, опитва се да забрави, че връзката ѝ се разпада.

– Кока или уиски с кола? – пита Астрид.

Астрид е грациозна и чувствена, истинско копие на Брижит Бардо, само че в тъмнокос вариант. Газела, избягала от харема на някой султан. Дългокрака, тънкокръста, меки, сочни устни. Дългата ѝ коса, която изправя с маша всяка сутрин, е вдигната на хлабав кок. Бретонът ѝ стига до очите, пристегнат е с широка черна лента и две трапчинки на бузите ѝ придават постоянно усмихнато изражение. Под външността си на плаха кошута крие железен характер и гради кариера без грам угризения. Единствената ѝ слабост: влюбва се в лоши момчета. От думата „добричък“ я избива на прозевки.

– С добричките момчета ми липсва тръпката, с тях нищо не се получава... сецате се какво имам предвид...

– Искам да дам под наем апартамента си за шест месеца, да познавате някой, който би се заинтересувал от подобно предложение? – обръща се към всички Хедър.

– Наистина ли си решила да заминеш за Чили? – пита Джесика.

За нея е немислимо да се живее другаде освен в Ню Йорк.

– Там е нещо като Аляска от времето на златната треска. Забучваш в земята един винт и от него пораства цял завод! Например, мога да продавам наденички, маркучи за поливане, осветителни тела, тениски, порцелан. Всичко, каквото се сетиш. Станах на трийсет и две. Давам си половин година да успея. Днес сме 26 март и ако до 26 септември не съм направила първата си голяма пачка, се връщам в изходна позиция.

– Ще напуснеш бачкането си? Това се казва човек със самочувствие! – възкликва Роузи.

– Като седиш със скръстени ръце, няма да постигнеш нищо! Затова... – продължава Хедър, връщайки се на обявата си: спалня, дневна, портиер, закрит басейн, гимнастически салон, писта за джогинг на покрива, спирка на метрото пред входа на сградата, на две пресечки от Уолстрийт, четири хиляди и четиристотин долара на месец.

– Страшно изгодно! – ръмжи сърцито Роузи, която си брои стотинките.

– Мога да смъкна до четири хиляди, ако е за ваш приятел...

– Смени темата или ще ти издѐра очите – заплашва Роузи.

– Окей, окей! – припряно отстъпва Хедър. – Ортанс няма ли да се появи?

– Нали я познаваш, обича да кара да я чакат. Държи да произведе неотразимо впечатление.

– Ама каква класа има това момиче! – въздъхва Хедър, изправяйки внезапно рамене.

„Абсурд е да облечеш прилично момиче с гръб като коруба на костенурка“ – отсече един ден Ортанс, визирайки я недвусмислено.

– Да, тя няма грешка – потвърждава Роузи, – кожата, очите, косата, зъбите, умът... всичко ѝ е прекрасно. Дали всички францужойки са като нея, как мислиш?

– Ами гаджето ѝ? И то е супер! – въздъхва отново Джесика.

– Споко, приятелко – успокоява я Хедър. – Сексът не е всичко в живота! Впрочем според мен му придават прекалено голямо значение. Искате ли моето мнение?

– Не – изръмжават в хор трите момичета.

Мнението на Хедър винаги е добре дошло, когато става дума за стратегии, баланси, интервюта за работа, но не и когато става дума за мъже. В това отношение тя е кръгла нула. Направо е жалка. В края на една blind date платила сметката. Последния път придружила мъжа с такси до дома му, защото му прилошало и избълвал на коленете ѝ всичките погълнати блъди мерита.

– Гари... С удоволствие ще го изхрускам – размечтава се Джесика, сещайки се за Давид, който се търкаля къоркютук пиан всяка вечер, преди да се търкулне в леглото.

– Забрави, той е луд по нея – отрезвява я Астрид, подрънквайки с огромните си обеци, които потъват в яката на сакото ѝ от еко кожа.

– Този модел от бъдещата колекция на „Джей Крю“ ли е? – любопитства Роузи, опипвайки сакото.

„Джей Крю“ е марката, която се налага на пазара и започва да засенчва дори най-големите в бранша. Триста бутика, уникален стил, който всички копират. Дизайнерката Джена Лайънс е наложила в бившата модна къща, позната с класическата си линия, нова модна тенденция и произведеното от нея облекло е последен писък на модата. Самата Мишел Обама носи „Джей Крю“. Ана Уинтур твърди, че жена, чието облекло е с тази марка, не може да е грозна. Да работиш за въпросната къща е чест, отличен атестат за професионалната ти биография.

– Какво говориш! Не си ли спомняш? Този модел е дело на Ортанс, беше прототип. Обожавам го. Не го свалям от гърба си.

– Талантлива е, трябва да ѝ се признае! – заявява Джесика. – Толкова обичах да бачкам за нея. Тя раждаше нови идеи на всяка минута.

Момичетата се познават от времето, когато работеха за „Gap“. Четирите бачкаха на един етаж, ходеха в деликатесния магазин на ъгъла да хапнат по един сандвич между дванайсет и четвърт и дванайсет и четирийсет. Хедър и Роузи бяха в рекламния отдел, Астрид в търговския, Джесика и Ортанс в дизайнерското студио. Непрекъснато се дърляха помежду си, но се сплотяваха като юмрук при най-малката заплаха. Ортанс нахвърляше с няколко щрихи моделите, Джесика ги реализираше. „В деня, в който създам първата си колекция, ти ще поемеш ателието“ – ѝ беше обещала тя. – Можеш даже да представяш моделите ми. Сигурна ли си, че баба ти не се казва Лорън Бакол?“ – Франк е вкиснат, откакто тя напусна – отбелязва Роузи. – Постоянно ни трие сол на главите. Повтаря ни до посиняване, че не раждаме никакви идеи.

– И ти веднага се вкисваш и си налягаш парцалите – тросва се Джесика.

– Точно така – признава Роузи, поскърцвайки със зъби по ръба на чашата. – Ако започна да се правя на много отворена, той ми заявява, че не ме задържал, при тази безкрайна криза имало кандидати бол, само чакали да им щракне с пръст, и дрън-дрън все от тоя десен.

– Трябваше да се вдигнеш и да дойдеш заедно с нас при Джей Крю – намесва се Астрид. – Да рискуваш... както направихме Джесика и аз.

– С тази разлика, че ти нямаш две деца, за които трябва да се грижиш!

– Слагаш ги на диета! – прихва весело Астрид.

– Аз натяквам ли ти за твоите мъже, които до един се оказват зад решетките и искат от теб да им плащаш гаранцията? – сопва се Роузи обидено.

Не че не знае, че Астрид е права. Работата е там, че не можеше да откаже на Франк, когато я помоли да остане. На всичко отгоре със същата заплаха.

– Престанете, момичета! Нека не се караме, и без това се виждаме само веднъж седмично! – опитва се да успокои атмосферата Хедър.

Точно в този момент Ортанс влиза в кафенето. Тя харесва това място. Напомня ѝ за вечерите от старите филми. Джаки Кенеди е била редовна посетителка в това заведение. Настанявала се на бара с вестник в ръка и вечните черни очила и поръчвала един chicken salad sandwich, so chic!

– Привет, момичета! Как вървят нещата?

– Тъкмо говорехме за теб – отвръща Хедър. – Да знаеш някой, който да си търси апартамент...

– Само хубави работи, надявам се! – прекъсва я Ортанс и развързва големия шал, увит около врата ѝ.

Преструва се, че чете менюто, а всъщност тайно ги оглежда под око. Защо се виждам с тях? Защото ги харесвам. И... за да съм в течение на последните клюки и новите тенденции, за да ги използвам, когато създам собствената си модна къща, понеже модата няма тайни за тях. Знам дори кои отдели ще им поверя. Вече виждам кабинетите с имената им на вратите.

– Как я карате? – осведомява се тя с топъл, плътен глас.

– Кажи де – продължава да настоява Хедър, – да имаш някой предвид за моя апартамент... – Защото съм пред прага на нещо голямо. Чувствам го... мъти се. Ще ви разбия! И ще имам нужда от вас, естествено...

– Както в доброто старо време при добрия стар Франк – усмихва се Роузи.

Франк парадирал е начело на своя отбор от момичета, фукаше се, че бил толерантен, отворен и привърженик на женската кауза. Една францужойка, една ирландка, една чернокожа от Бронкс, една самотна майка и една девойка от добро семейство, никой не може да ми каже копче! Моите малки войничета! Какво повече да се желае?

– Увеличение на заплатите – мърмореше Астрид под нос.

– По-малко чевръсти ръце по задните ни части – шепнеше Джесика.

– Повишение – настояваше Хедър, пляскайки с длани по бедрата си.

Роузи джвакаше вечната си дъвка.

– Франк е в отвратително настроение, готов е да убива заради теб – обръща се тя към Ортанс. – Още не може да преглътне напускането ти.

– Да ми беше възложил повече отговорности.

– Обажда ли ти се?

– Непрекъснато. Истинска лепка.

– Предлага ли ти да се върнеш?

– С много висока заплата.

– Не ти ли се иска?

– Какво да правя в този батак? В главата ми назрява гениална идея...

– Ще издържиш ли финансово?

– Имам спестявания...

Имах спестявания, поправя се наум Ортанс. Тази вечер ще си поръча само кафе. Тя се храни с кафета. И с графитите на моливите. Изгривва моливите докрай.

– Все пак... – осмелява се Роузи, но млъкна, защото честно казано, и на нея ѝ се иска да я молят.

– Защо да казвам „да“ на нещо посредствено при положение, че съвсем скоро ще мога да кажа „да“ на нещо наистина страхотно? – заявява Ортанс, възхитена от находчивата формулировка.

Ще ми влезе в работа, казва си тя, добре звучи. Не съм ли блестяща!

– В неделя ще дойдеш ли с нас в Бруклин? Там има един „Фуд Феър“, ще обиколим и бирариите, бутиците за дрехи... Бруклин е новата мода в момента. Манхатън е станал прекалено скъп. Начинаещи дизайнери, художници, музиканти, писатели, фотографи са населили Бедфорд Авеню и прилежащите улици. Вече никой не живее в Манхатън, не е модерно, направо е буржоазно, заявяват безпаричните младежи, които не могат да си позволят да имат жилище там, но които се завръщат в мига, в който спечелят първите си долари.

– С кола ли ще ходите? – осведомява се Ортанс.

– С Роузи. Този уикенд дъщерите ѝ не са при нея.

Тя ли ще шофира?

– Защо?

– Нямам желание да свърша в болницата.

Момичетата се кикотят шумно.

Роузи е взела шофьорска книжка като шофьор на линейка. Докато следвала, изкарала стаж за медицинска сестра и по-късно се впуснала в дебрите на модата.

– Тогава вървете с метрото – отвръща Роузи, засегната.

– Запазвам си едно място на задната седалка – обявява Джесика, вдигнала пръст. Сервитьорът изброява специалитетите на деня. Ортанс поръчва кафе, обяснявайки с въздишка, че идва от среща с мъж, който я е натъпкал с блини и съомга, и не може да поеме нищо повече. После, за да смени темата, пита какво прави Скот, заместникът на Франк, който беше част от тяхната компания. Момичетата го търпяха, шефът се вслушваше в него, а той плащаше сметките.

– Продължава да ергенува – обяснява Астрид. – Зърнах го миналата седмица в „Барона“. Мотае се напред-назад, но с този външен вид няма особени шансове да си хване някое момиче. Не мога да му помогна.

– Абсолютно си права – прихва Ортанс. – Той е от онези мъже, които ръсят пърхот, докато се разминаваш с тях ...

– Всяка не може да претендира за привилегията да излиза с Гари Уорд! – мърмори Роузи, която е приела поканата на Скот да вечерят утре в „Пикъп Бар“.

При споменаването на Гари, устните на Ортанс се разтягат в загадъчна усмивка.